

Første afsnit (Det levende væsen) – Kapitel 3 (“Det skabte” og verdensaltets kosmiske grundenergier) – Lektion 9

Energiformer og energiomsætning

11.

Da der er tale om, at kosmologien med hensyn til energibegrebet anvender et begreb, som allerede i adskillige år har indtaget en overordentlig central og veldefineret stilling i den naturvidenskabelige terminologi (fagsprog), vil det af hensyn til ønsket om at undgå alle misforståelser være nødvendigt at se lidt på, hvordan man inden for rammerne af naturvidenskaben rent praktisk møder og opfatter energien samt sammenholde denne opfattelse med den, der vedrørende det samme spørgsmål nyder autoritet inden for rammerne af Martinus kosmologi.

Som udgangspunkt kan nævnes, at man inden for naturvidenskaben (specielt fysikken) betragter enhver form for fysisk aktivitet som et arbejde, der udføres. For at et arbejde kan udføres, kræves energi, hvorefter følger, at enhver form for fysisk aktivitet som identisk med et arbejde, der udføres, røber forekomsten af energi; og energi defineres i overensstemmelse hermed som evnen til at udføre arbejde.

Af hensyn til ønsket om på en praktisk måde at pointere, under hvilke forhold energien i hvert enkelt givet tilfælde optræder, har man endvidere valgt at tage det skridt i kontakt med bestemte retningslinier at navngive energien i relation til disse forhold, hvilket medfører, at man kommer til at operere med et tilsvarende antal forskellige energiformer. Optræder energien således i form af simpel bevægelse (stambevægelse), taler man om bevægelsesenergi, optræder den i form af varme, taler man om varmeenergi. Og optræder den i form af mekanisk aktivitet, kemisk aktivitet, elektrisk aktivitet, strålingsaktivitet eller atomkerneaktivitet, taler man henholdsvis om mekanisk energi, kemisk energi, elektrisk energi, strålingsenergi og atom- eller kerneenergi.

Imidlertid dækker disse forskellige navne ikke over absolutte forskelle, men derimod kun over relative forskelle således at forstå, at de forskellige energiformer ikke i virkelig forstand er forskellige, hvorimod de blot ytrer sig som forskellige former for aktivitet. Man ved takket være store naturforskernes indsats, at der reelt kun gives én energiform, en generalenergi. Men denne kan optræde i forskellige forklædninger, af hvilken grund man som sagt finder det praktisk at karakterisere den ved tilsvarende forskellige navne, der respektive refererer til disse forklædninger.

Til støtte for antagelsen af, at der reelt kun gives én generalenergi, tjener den kendsgerning, at de såkaldt forskellige energiformer gensidigt kan omdannes til hverandre, hvilket netop former sig som en eller anden form for fysisk aktivitet. Således omdannes f.eks. den kemiske energi i brændslet under forbrændingen på en dampmaskines fyrsted til varmeenergi. Denne påvirker i forbindelse med vandmolekylerne i dampkedlen m.v. dampmaskinens mekanik og driver herigennem denne, hvorved den omdannes til mekanisk energi. Eventuelt er dampmaskinen på hensigtsmæssig vis koblet til en elektrisk dynamo, hvorved denne drives, og hvorved der produceres elektricitet, hvilket vil sige, at den mekaniske energi i dampmaskinens bevægelige dele igennem påvirkning af dynamoen omdannes til elektrisk energi. Denne kan igen bringe f.eks. en elektrisk pære til at lyse, hvorved den omdannes til strålingsenergi (lys) og varmeenergi (pæren bliver varm). Endelig kan strålingsenergien i gunstigste fald påvirke klorofylmekanismerne i en nærværende plantes blade og derved aktivere plantens kemisk betonedede stofskifte, hvorved den omdannes til kemisk energi. Og

hermed er vi tilbage ved den energiform, vi begyndte med, den kemiske energi, hvilket vil sige, at vi har været vidne til et – ganske vist lidt søgt – eksempel på, hvorledes de såkaldt forskellige energiformer gensidigt lader sig omdanne til hverandre, hvad der igen betyder, at vi har været vidne til et bekræftende vidnesbyrd om, at der reelt kun gives én generalenergi. Og det er altså denne, man inden for fysikken neutralt definerer som evnen til at udføre arbejde.

Med andre ord: reelt gives der kun én generalenergi. Denne kan optræde i forskellige forklædninger – kaldet energiformer – der alle gensidigt kan omdannes til hverandre.

-Denne proces, hvor en energiform omdannes til en anden, vil vi fremover betegne som “energiomsætningen”.

12.

Det har lige været nævnt, at alle de såkaldt forskellige energiformer må betragtes som forklædninger af en enkelt stamform eller generalenergi. Spørgsmålet er nu, hvad man bør kalde denne? – Hertil svarer Martinus, at den set i et kosmisk perspektiv bør kaldes “bevægelsesenergi”, eftersom for det første “aktivitet” under alle omstændigheder må være ensbetydende med bevægelse, og for det andet “energi” og “bevægelse” i deres kosmiske analyse er direkte identiske. Dette er således ensbetydende med, at de “forskellige” energiformer, ganske uanset hvordan de ytrer sig, alle i sidste instans vil være at henregne til bevægelsesenergi, hvilket synspunkt da også er grundlæggende inden for rammerne af Martinus kosmologi. Der er begreberne “energi” og “bevægelse” uløseligt forbundet med hinanden og det i en sådan grad, at man ikke kan tale om det ene uden samtidigt indirekte at tale om det andet. Imidlertid opererer man inden for naturvidenskaben med en energiform, der ikke optræder i form af bevægelse. Denne energiform kendes under begrebet “beliggenhedsenergi” eller “potentiell energi”, og den betragtes inden for naturvidenskaben som en energiform på linie med de tidligere nævnte, hvilket ikke i lige så høj grad er tilfældet inden for Martinus kosmologi, hvor den indtager en særstilling og nærmere kommer ind under, hvad der forstås ved “kraft”. Imidlertid er der her blot tale om et i virkeligheden uvæsentligt definitions- og begrebsspørgsmål, som senere under analysen af kraftbegrebet vil få en mere indgående belysning.

Uanset hvorfra man betragter den såkaldte beliggenhedsenergi eller potentielle energi, må man tiltræde, at den målt med de øvrige energiformer udgør en inaktiv form for energi og således ikke i direkte forstand optræder i form af aktivitet. At det forholder sig således, vil et par eksempler på, hvorledes den potentielle energi i praksis ytrer sig, kunne illustrere; og det skyldes ingen tilfældighed, at der omtales “et par” eksempler, men derimod, at potentiel energi som regel optræder på en af to hovedmåder, der netop i det følgende skal belyses ved praktiske eksempler:

1) Som eksempel på den første hovedmåde, på hvilken potentiel energi kan ytre sig, skal nævnes en spændt fjeder; og det er i denne forbindelse uvæsentligt, om den er spændt ved træk eller ved tryk. – En spændt fjeder siges at have potentiel energi, hvorved forstås, at den i form af sin spændthed er opladet med energi, uden at denne dog gør sig aktivt gældende. Energien er så at sige fængslet i fjederen, men frigøres og omdannes øjeblikkeligt til bevægelsesenergi, dersom fjederen udløses. Og da denne bevægelsesenergi ikke kan have andre kilder end fjederen selv, er dens fremkomst ved fjederens udløsning et tegn på, at den under en eller anden form må have været til stede i netop fjederen, medens denne var spændt.

Vi møder her en form for energi, der ikke direkte er knyttet til bevægelse, og som i overensstemmelse hermed ikke ytrer sig som aktivitet i dette ords egentlige betydning. Vi er med andre ord præsenteret for en inaktiv form for energi, og det er netop det inaktive moment, der er karakteristisk for den såkaldte potentielle energi, ligesom det er det samme moment, der ligger til grund for, at den potentielle energi inden for rammerne af Martinus kosmologi indtager den særstilling, som tilfældet

er. Thi dér er som sagt begrebet energi uløseligt forbundet med begrebet aktivitet og dermed med begrebet "bevægelse".

At energi i det hele taget kan overgå til den ved den potentielle energi repræsenterede inaktive eksistensform skyldes meget enkelt den omstændighed, at den bevægelsesenergi, som oprindeligt er medgået til fjederens opspænding, naturligvis ikke pludseligt kan blive til "intet", blot fordi betingelserne for bevægelse midlertidigt blokeres. Den må fortsat eksistere, men nu i en inaktiv form, der i nærværende tilfælde ytrer sig som fjederens "spændthed" eller "opladthed".

Med andre ord: energi kan under særlige forhold optræde i en inaktiv form som "spænding" eller "ladning" og betegnes i denne tilstand som potentiel energi.

2) Som et eksempel på den anden hovedmåde, på hvilken potentiel energi kan ytre sig, skal henvises til en lille historisk anekdote: "Det fortælles, at tyrannen Dionysios den ældre af Syrakus engang overlod en ung mand ved navn Damokles sin trone som en begunstigelse, fordi denne havde berømmet ham som verdens lykkeligste menneske. Herover var Damokles til at begynde med såre begejstret, men begejstringen forvandlede brat til rædsel, da han kom til at se, at der over hans hoved hang et tungt sværd i et hestehår. Og han bønfuldt nu af hele sin sjæl Dionysios om at blive fritaget for sin nye værdighed". – Det, der har interesse ved denne anekdote, er sværdet (damoklessværdet), idet et sværd i en position som angivet i beretningen netop siges at have potentiel energi, hvorved altså forstås, at det er behæftet med evnen til at udføre et vist arbejde, uden at denne evne dog gør sig aktivt gældende. Energien er også her fængslet – i dette tilfælde i så spinkelt et bånd som et hestehår – men frigøres og omdannes øjeblikkeligt til skæbnesvanger bevægelsesenergi, dersom dette bånd brister, hvad netop den stakkels Damokles i sin tid havde en dyster og levende forudfølelse af. Og da heller ikke denne bevægelsesenergi kan have andre kilder end sværdet selv, må den under en eller anden form have været til stede i eller ved dette, medens det hang på sin plads.

Vi står hermed over for et nyt eksempel på, at energi kan eksistere uden direkte at ytre sig som bevægelse og dermed som aktivitet, og forklaringen herpå er principielt fuldstændigt den samme som i eksemplet med fjederen. Den bevægelsesenergi, som oprindeligt er medgået til ophængningen af sværdet, kan naturligvis ikke pludseligt blive til "intet", blot fordi betingelserne for bevægelse midlertidigt blokeres. Den må fortsat eksistere, men nu i en inaktiv form, der i dette tilfælde ytrer sig som sværdets (legemets) højdemæssige position eller beliggenhed over gulvet i Dionysios' tronsal.

Energi kan altså også under visse forhold optræde i form af "beliggenhed". – For imidlertid at forstå, hvorledes beliggenhed kan være en form for energi, skal det bringes i erindring, at det førnævnte sværd, medens det hænger i hestehåret, er under indflydelse af jordklodens tyngdekraft. Denne naturkraft, som vi senere skal komme lidt nærmere ind på, virker som bekendt i ethvert punkt af jordklodens omgivelser og omspænder hele jordkuglen som et vældigt kraftfelt (tyngde- eller gravitationsfelt). Dette kraftfelt har, som det vil vides, den egenskab ved sig, at det udøver en retningsbestemt påvirkning på alle materielle legemer, der befinder sig i det, nærmere betegnet en påvirkning, der har retning mod jordkuglens centrum. Heraf følger, at alle fysiske legemer, der befinder sig over jordoverfladen, som følge af tyngdekraftens indflydelse er under påvirkning af en nedadrettet kraft, som det kræver et vist arbejde og dermed en vis energi at modvirke og overvinde. Netop et sådant arbejde er blevet præsteret på det tidspunkt, da damoklessværdet blev ophængt, hvilket det nævnte sværds højdemæssige position i rummet er det praktiske udtryk for. Da selve denne position eller beliggenhed i praksis repræsenterer det udførte arbejde, må den naturnødvendigt også være udtryk for og dermed repræsentere den mængde energi, der er medgået til nævnte arbejdes udførelse, hvilket igen er ensbetydende med, at netop sværdets beliggenhed over

gulvet lige akkurat repræsenterer det fond af energi, sværdet har knyttet til sig. Og der frembyder sig i overensstemmelse hermed et naturligt grundlag for at karakterisere energi, der som her påvist optræder i form af et legemes niveaumæssige beliggenhed i et kraftfelt som "beliggenhedsenergi", hvilket udtryk i virkeligheden fuldstændigt svarer til udtrykket "potentiel energi. – Og det siger sig selv, at det omtalte sværds "indhold" af potentiel energi (beliggenhedsenergi) er større, jo højere sværdet er hævet op over gulvet. Thi jo højere op det er hævet, jo større er det arbejde, hævingen repræsenterer, og jo tilsvarende mere energi har det krævet for sin udførelse, hvilken energi altså helt og fuldt knytter sig til det pågældende sværd som beliggenhedsenergi eller potentiel energi. Omvendt må også virkningsmomentet (aktions/reaktionsprocessen) blive større, jo større højde sværdet i givet fald styrter ned fra, hvad et simpelt forsøg uden videre vil kunne give det praktiske bevis på er tilfældet.

Med andre ord: under visse forhold kan energi også optræde i form af et legemes niveaumæssige beliggenhed i et kraftfelt, og den betegnes ligeledes i denne tilstand som "potentiel energi".

Resumé

13.

Vi har hermed set et praktisk eksempel på hver af den potentielle energis 2 hoved-yringsmåder Det skal dog for en ordens skyld bemærkes, at potentiel energi også kan antage lidt andre skikkelser end de foran beskrevne, men disse vil altid kunne ledes tilbage til en af de to hovedformer, om ikke til en kombination af dem begge, idet de er nærmere indbyrdes beslægtede, end man på grundlag af de givne eksempler måske skulle formode. Dette emne kan vi imidlertid ikke tillade os at ofre plads på at belyse her, simpelthen fordi det intet som helst har med vores gebet at gøre.

Ud fra ønsket om at sammenfatte og koordinere, hvad vi i det foranstående har været inde på, skal følgende præciseres:

- 1) Medens naturvidenskaben (specielt fysikken) definerer energi som evnen til at udføre arbejde, defineres energi inden for rammerne af Martinus kosmologi som evnen til at præstere skabelse.
- 2) Medens man inden for naturvidenskaben finder det praktisk at operere med mange forskellige energiformer, som man dog ved blot er forklædninger af en enkelt generalform, finder man det inden for rammerne af Martinus kosmologi praktisk kun at operere med denne ene generalenergi. Den betegnes som "bevægelsesenergi" ud fra den motivering, at samtlige de forklædninger, den kan vise sig i, som identiske med forskellige aktivitetsformer udgør bevægelsesmanifestationer af forskellig art.
- 3) På trods af identitetsforholdet mellem energi og bevægelse kan energi dog optræde i en inaktiv og dermed bevægelsesblottet form, kaldet potentiel energi. Denne energiform er karakteristisk ved, at den ikke direkte ytrer sig som bevægelse, men derimod enten som a) "spænding" eller "ladning" eller b) som et legemes niveaumæssige beliggenhed i et kraftfelt. Den betragtes inden for naturvidenskaben som en energiform på linie med de øvrige, dog alligevel med et vist forbehold, idet man faktisk henregner den til en slags afart af mekanisk energi.

Som følge af det inaktive moment, der knytter sig til den potentielle energi, er denne strengt taget ikke helt i overensstemmelse med det kosmologiske energibegreb, idet dette som allerede flere gange betonet, uvægerligt indebærer faktorerne aktivitet og bevægelse. Den indtager derfor også en

særstilling i kosmologien, en særstilling med hældning mod begrebet "kraft", der som tidligere lovet vil få sin belysning under omtalen af selve grundenergiene. Men det kan allerede her antydes, at denne belysning indebærer en fremstilling af energibegrebet som et udvidet kraftbegreb, hvad der igen allerede nu antyder et indre kosmisk slægtsskabsforhold mellem faktorerne energi og kraft. – Og med disse oplysninger in mente må vi nu anses for at stå rustede til at kunne påbegynde en indføring i, hvad begrebet "en grund-energi" egentlig dækker over.

Begrebet: "En grund-energi"

14.

Indledningsvis skal det endnu engang så kraftigt som muligt betones, at begreberne "energi" og "bevægelse" inden for rammerne af Martinus kosmologi er så uløseligt forbundne, at man faktisk ikke kan benytte det ene uden samtidigt også at benytte det andet. Det er nemlig af den største betydning for forståelsen af de nærmest efterfølgende analyser, at holde sig denne på identitetsmæssige omstændigheder baserede begrebskontinuitet eller begrebssammenhæng for øje. – Altså: taler man om energi, taler man i virkeligheden også om bevægelse. Og taler man om bevægelse, taler man i realiteten også om energi. Og det bør tilføjes, at der intet grundlag er for at tro, at der gør sig nogen undtagelse gældende dér, hvor man taler om "en grundenergi". Med andre ord: man kunne egentlig lige så godt tale om "en grund-bevægelse". (Se i øvrigt L.B. I, stk. 254.)

15.

Med hensyn til realiteten "energi" er vi omsider kommet i berøring med en størrelse, som ikke med nogen som helst form for fysiske instrumenter og deraf betingede undersøgelsesmetoder lader sig udspalte eller opdele i, hvad man kan betegne som "mere elementære detaljer", hvilket med vores indledende bemærkninger in mente er ensbetydende med, at vi også med hensyn til bevægelsen står over for en realitet, som ikke med nogen form for fysiske hjælpemidler lader sig udspalte eller opdele i mere elementære detaljer. Således gives der f.eks. ikke det lysmikroskop, elektronmikroskop eller feltelektronmikroskop, ligegyldigt hvor mange tusinder, millioner eller eventuelt milliarder gange, det forstørres, ved hvis hjælp man kan opløse realiteten energi eller bevægelse i mere elementære detaljer, som man så kan gøre til genstand for yderligere undersøgelse og studium. Dette er en principiel umulighed, hvorfor den pågældende realitet set i et rent fysisk perspektiv må anses for at være en udelelig størrelse.

Imidlertid er den omstændighed, at energi og dermed bevægelse ikke rent fysisk lader sig opdele eller udspalte i mere elementære detaljer på ingen måde nogen garanti for eller bevis på, at energi eller bevægelse virkeligt ér en udelelig størrelse; forstået som en størrelse, der totalt er blottet for en "indre" struktur og dermed for "indre" elementære egenskaber. Den nævnte omstændighed er udelukkende udtryk for en bestemt erkendelsesmæssig grænse, som ubønhørligt sættes af de fysiske forskningsinstrumenters, herunder de fysiske sanseorganers principielle virkemåde og optimale ydedygtighed, men som slet ikke eksisterer for det væsen, der i kraft af en højt udviklet kombination af afbalanceret intelligens og følelse i bevidstheden er i stand til at benytte sin intuitionsevne i en overlegen sansnings tjeneste. For et sådant menneske eksisterer der absolut ingen erkendelsesmæssig grænse, idet det igennem sin intuitionsevne har uhindret adgang til en sfære af den højeste guddommelige visdom, en sfære, i hvilken hele livsmysteriets absolutte løsning evigt er inkarneret. I kraft af sit herredømme over intuitionsevnen kan det højt udviklede menneske derfor angribe et hvilket som helst problem vedrørende livets struktur på en ganske anden og betydeligt mere overlegen måde end den, der ytrer sig gennem brugen af fysiske sanser og

undersøgelsesinstrumenter m.v., og for dette menneske afslører realiteten energi eller bevægelse sig som værende alt andet end usammensat og strukturløs. Tværtimod afslører den sig som værende opbygget af 6 individuelle grundelementer af universel natur, hvilke 6 grundelementer under indflydelse af et syvende eksisterer som evigt opretholdt og ubrydeligt sammenknyttet i en bestemt organisation og struktur. Det er disse 6 (7) på en gang individuelle og universelle grundelementer, Martinus betegner som verdensaltets kosmiske grundenergi, og han bruger med vilje udtrykket "kosmiske grundenergi" for derigennem straks at markere, at de er universelle i deres natur. – "Af disse 6 kosmiske grundenergi er overhovedet al energi eller bevægelse opbygget" – erklærer Martinus, og tilføjer – "men dette er ikke nødvendigvis ensbetydende med, at de pågældende grundenergi indbyrdes er lige meget repræsenteret i hver eneste bevægelsesytring eller energimanifestation. Tværtimod er de som regel indbyrdes forskelligt kombineret fra den ene bevægelsesytring til den anden, hvilket rent praktisk giver sig udslag i værdien og karakteren af den enkelte bevægelsesytrings kvalitet som manifestationsakt eller manifestationsfænomen betragtet".

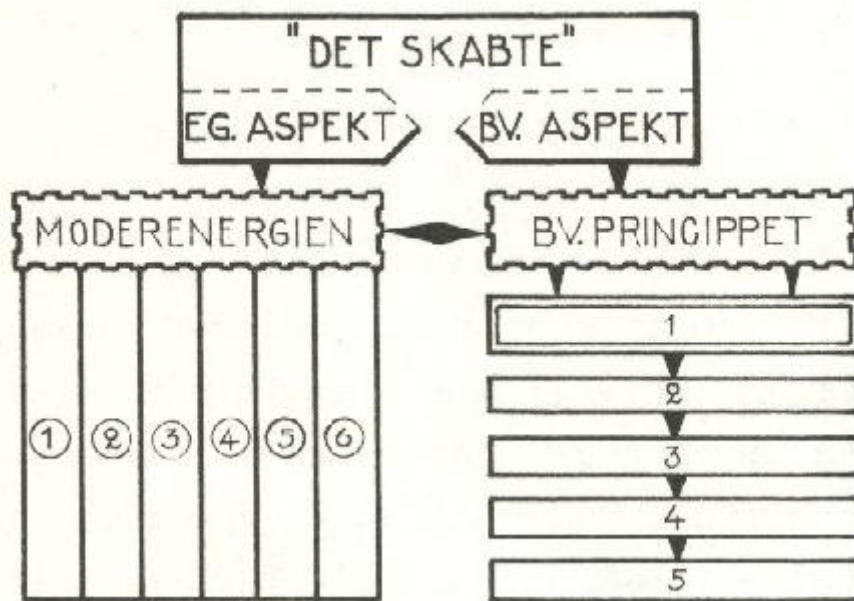
Med andre ord: sanset igennem intuitionen kommer al energi og dermed al bevægelse til syne som en kombination af 6 kosmiske grundenergi, der under indflydelse af en syvende grundenergi evigt opretholdes og fastholdes i en ubrydelig organisation. (Se i øvrigt L.B. II, stk. 442.)

16.

Med indførelsen af grundenergi-begrebet er vi trængt ind i al energi og dermed al bevægelses inderste kosmiske væsen, men det er sikkert de færreste, der endnu har dannet sig noget konkret indtryk af, hvad begrebet "en grundenergi" i realiteten dækker over, hvilket vi derfor skal forsøge at forklare nærmere. Da det imidlertid rent anskuelighedsmæssigt byder på visse fordele at angribe problemet fra den side, hvor det fremtræder som et bevægelsesanliggende, vil vi af hensyn til ønsket om at gøre fremstillingen så let tilgængelig som muligt benytte os af denne fordel.

Indledningsvis skal det fremhæves, at den følgende fremstilling af grundenergi-begrebet må ses på baggrund af det inden for Martinus kosmologi gældende fundamentale synspunkt, at overhovedet enhver forekommende bevægelsesytring i sin kosmiske analyse er identisk med et levende væsens bevidsthedstilkendegivelse, kort sagt, er identisk med en livsytring, "bag" hvilken der skjuler sig ønsker og begær, vilje, tanker og følelser. Ganske vist forekommer der adskillige bevægelsesytringer, som det med selv den bedste vilje kan være vanskeligt at identificere som livsytringer, og det forventes naturligvis heller ikke, at læseren uden videre godtager omtalte synspunkt som et velbegrundet og uomstødeligt faktum. Men det fordres unægteligt, at hver enkelt er villig til at gå ind på det som en acceptabel mulighed, idet det som foran nævnt tjener som den baggrund, mod hvilken grundenergi-begrebets fremstilling i første række må ses. – I øvrigt vil det nævnte synspunkt i et senere kapitel blive mere indgående omtalt og begrundet. (Se i øvrigt Martinus: "Logik", kapitel 87-94.)

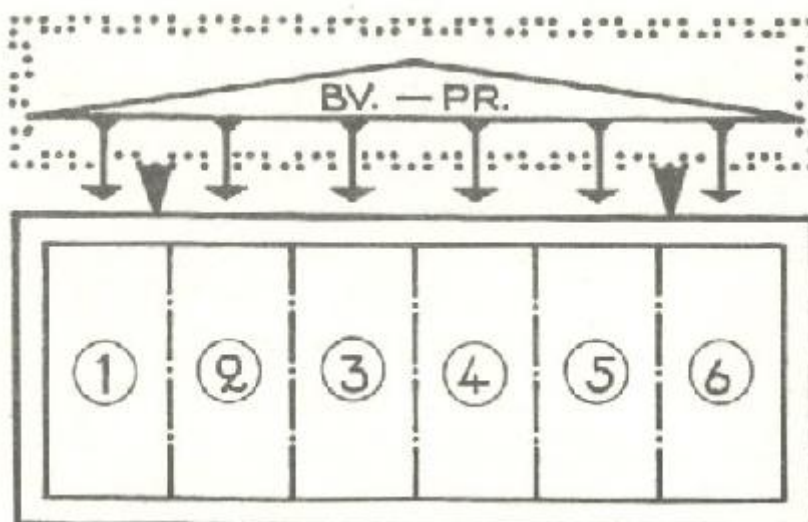
Først og fremmest må vi gøre os klart, at når energi og bevægelse er identiske, og man tager hensyn til, at energi er opbygget af 6 kosmiske grundenergi, da må også en grundenergi som nævnt i indledningen kunne opfattes og omtales som en grund-bevægelse, hvoraf følger, at al bevægelse må betragtes som opbygget af 6 kosmiske grundbevægelser, der altså intet har med de i kapitel 2 omtalte 5 universelle bevægelsesarter at gøre, idet disse jo for de fires vedkommende er sansemæssige konsekvenser af den stambevægelse, som de nævnte 6 kosmiske grundenergi eller grundbevægelser i fællesskab danner og dermed udgør de "indre" elementer i.

Symbolskitsen viser "det skabte"s energi- og bevægelsesaspekt sat op mod hinanden og dermed, at de 6 kosmiske grundenergier i deres fremtræden som grundbevægelser ikke er det samme som de 5 universelle bevægelsesarter.

Med andre ord: identitetsforholdet mellem energi og bevægelse indebærer, at man lige så godt kan omtale stambevægelsen som opbygget af 6 kosmiske grundbevægelser, som man kan omtale energien som opbygget af 6 kosmiske grundenergier.

Dernæst må vi erindre os, at enhver stambevægelse er identisk med en direkte manifestation af bevægelsens princip, samt at bevægelsens princip som allerede omtalt i stk. 1-15 for sin part repræsenterer verdensaltets syvende kosmiske grundenergi, moderenergien, der netop udelukkende ytrer sig i form af evige kosmiske skaberprincipper. – Da det imidlertid samtidigt, i hvert fald for det intuitivt begavede menneskes vedkommende, er en kendsgerning, at enhver stambevægelse i virkeligheden er opbygget af 6 kosmiske grundbevægelser, bliver det muligt at indse, at bevægelsesprincippet faktisk slet ikke manifesterer sig simpelt og ukompliceret.

Symbolskitser er en videreførelse af den nærmest foranstående, hvor videreførelsen består i, at de to aspekter så at sige er koblet ind i hinanden. Den viser, hvorledes bevægelsesprincippet er indeholdt i moderenergien (henholdsvis symboliseret ved den optrukne trekant og det rektangulære felt med den brudte linieføring), samt hvorledes bevægelsesprincippet i praksis manifesterer sig i 6 individuelle elementarvariationer, der i form af de 6 kosmiske grundenergier tilsammen danner den første bevægelsesart, stambevægelsen, og således er indeholdt i denne. Stambevægelsen er som på de tidligere symbolskitser markeret ved det rektangulære felt med den dobbelte linieføring. (De 4 aflæggerbevægelser er her udeladt)

Tværtimod peger eksistensen af de 6 grundbevægelser netop på, at bevægelsesprincippet samtidigt manifesterer sig i 6 elementære variationer, som under indflydelse af de ved moderenergien repræsenterede øvrige kosmiske skaberprincipper danner en ubrydeligt sammenknyttet integritet eller helhed, nemlig den helhed, vi opfatter som den første bevægelsesart, stambevægelsen. – Som det vil kunne ses, harmonerer denne fremstilling af tilknytningsforholdet mellem de 6 grundbevægelser på den ene side og bevægelsesprincippet samt de ved moderenergien repræsenterede øvrige kosmiske skaberprincipper på den anden side med, hvad der allerede i stk. 3-1 blev oplyst om grundenergiene, nemlig at de "bæres" og beherskes af en syvende grundenergi, moderenergien – altså netop den grundenergi, bevægelsesprincippet repræsenterer og er en ytring af.

Med andre ord: det med moderenergien identiske bevægelsesprincip manifesterer sig altid samtidigt i 6 elementære variationer, hvilket konsekverer i eksistensen af 6 kosmiske grundbevægelser, der under indflydelse af de ved moderenergien repræsenterede øvrige kosmiske skaberprincipper fastholdes i en ubrydelig organisation og tilsammen danner den første bevægelsesart, stambevægelsen. – Den enkelte grundbevægelse og dermed grundenergi vil således til en begyndelse kunne defineres som en særdeles karakteristisk elementarmanifestation af bevægelsens princip. (Emnet færdigbehandles i lektion 10.)

Spørgsmål til lektion 9

1. Er naturvidenskabens forskellige energiformer i absolut forstand forskellige, eller b) er de blot forklædninger af en og samme generalenergi?
2. Opererer man inden for åndsvidenskaben med mange forskellige energiformer, således som det er tilfældet inden for naturvidenskaben, eller b) opererer man kun med en enkelt stamform?
3. a) I bekræftende fald af spørgsmål 2a: eventuelt hvor mange energiformer opererer man med inden for åndsvidenskaben, og b) i bekræftende fald af spørgsmål 2b: hvad kaldes i givet fald denne ene stamform?
4. Hvad kaldes den proces, hvor en energiform omdannes til en anden?
5. Ytrer den såkaldte potentielle energi sig som aktivitet?
6. Nævn de 2 hovedmåder, på hvilke potentiel energi sædvanligvis optræder.
7. Er det ved hjælp af fysiske metoder muligt at udspalte realiteten "energi" eller "bevægelse" i mere elementære elementer og detaljer?

8. Nævn den psykiske evne, der åbner adgang til iagttagelse og konstatering af energiens og dermed bevægelsens "indre" kosmiske struktur og opbygning.
9. Af hvor mange universelle grundelementer er al energi og dermed al bevægelse opbygget?
10. Hvad kalder Martinus de universelle grundelementer, som al energi og bevægelse er bygget op af?
11. a) Er de omtalte grundelementer altid indbyrdes kombineret på nøjagtig samme måde, eller b) kan de indgå i forskellige kombinationsforhold fra den ene bevægelsesmanifestation til den anden?
12. Når bevægelsesprincippet bringes til manifestation: a) finder dette så sted på en simpel og ukompliceret måde, eller b) er det modsatte tilfældet?
13. Er det korrekt at definere den enkelte grundenergi eller grundbevægelse som en elementarmanifestation af bevægelsens princip?

Svar til spørgsmål i lektion 8

1. 6 kosmiske grundenergier (der alle bæres af en syvende)
2. Den objektive
3. Den, at den kommer til at virke som en kraft
4. En retningsbestemt kraftpåvirkning
5. Dets evne til at præstere kraftpåvirkning
6. Et dolkestød; en hjertekontraktion; og et anslag på en klavertangent
7. Dette, at legemet under sin vekselvirkning med et andet legeme ytrer sig som en fakto, der objektivt og aktivt påvirker det andet legeme i en nærmere bestemt retning
8. Den omstændighed, at et givet legeme (som følge af sin bevægelsesfunktion) virkersom en kraft
9. Det betyder "evne til at virke", eller blot "virkeevne"
10. a) energi og bevægelse er direkte identiske
11. a) evnen til at præstere kraftpåvirkning; b) evnen til at præstere skabelse.
12. b) det er en virkning af stambevægelsen
13. En re-aktion
14. ja
15. Ja
16. Nej

Svarene er godkendt af Martinus